

En glædelig nedgang i arbejdsløsheden i 1979 ville, hvis ikke udviklingen ændredes, blive afløst af en negativ tendens i 1980, og ledigheden ville i de nærmest kommende år stige til langt over 200.000.

Lønstigningerne ville uden indgreb blive på 11-12 pct. i det første overenskomstår og ville også i det andet overenskomstår nå op på over 10 pct. Dette var væsentlig mere end den forventede stigning i de lande, vi skulle konkurrere med.

Det, regeringen fremlagde, var en lovgivning, der gav mulighed for meget begrænsede stigninger i pengeindkomsterne. Stigningen i resten af overenskomstperioden ville blive begrænset til ca. halvdelen af, hvad den ville have været uden indgreb. Også efter 1. marts 1981 skulle der føres en meget stram politik.

På denne baggrund fremsatte regeringen nu følgende 18 forslag:

Forslag til lov om stop for priser m.v. (A.I. nr. 60).

Forslag til lov om ændring af lov om priser og avancer. (A.I. nr. 62).

Forslag til lov om begrænsning af udbytter, tantieme og vederlag m.v. (A.I. nr. 63).

Forslag til lov om ændring af lov om beregning af et reguleringspristal. (A.I. nr. 159).

Forslag til lov om ændring af lov om forlængelse af visse overenskomster inden for den offentlige sygesikring. (A.I. nr. 145).

Forslag til lov om ændring af lov om begrænsning af lønstigninger, ændring af dyrtidsregulering m.v. (A.I. nr. 2).

Forslag til lov om ændring af reguleringsbestemmelser vedrørende arbejdsløshedsdagpenge, dagpenge ved sygdom eller fødsel og tjenestemandspensioner. (A.I. nr. 3).

Forslag til lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond. (A.I. nr. 4).